

University of Groningen

Case note: ECLI:NL:RVS:2018:3215

Mulder, Trix

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2018

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Mulder, T., (2018). *Case note: ECLI:NL:RVS:2018:3215: AB 2018/439*, Nr. 201703761/1/A3, Nr. ECLI:NL:RVS:2018:3215, okt. 03, 2018. (AB Rechtspraak Bestuursrecht; Vol. 2018, Nr. 46).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Noot

1. De bovenstaande uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak heeft betrekking op de aanvraag van een verklaring van vakbekwaamheid als apotheker van een vrouw die in Pakistan een apothekersopleiding had gevolgd. Conform het afwijzende advies van de Commissie Buitenlands Gediplomeerden Volksgezondheid (CBGV), had de Minister van VWS de aanvraag afgewezen. De vrouw, appellante in deze zaak, stelt zich op het standpunt dat de CBGV niet kenbaar heeft gemaakt op welke wijze of aan de hand van welke informatie is geconcludeerd dat haar vakbekwaamheid niet gelijk is aan het eindniveau van de Nederlandse (beroeps)opleiding. De Afdeling bestuursrechtspraak verklaart dit en de daarmee verbonden gronden van beroep ongegrond. Appellante heeft volgens de Afdeling niet aannemelijk gemaakt dat het advies van de CBGV op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Het gevolg is dat appellante niet in aanmerking komt voor inschrijving in het BIG-register als apotheker.

2. Personen die een apothekersopleiding hebben gevolgd in een land dat geen onderdeel uitmaakt van de EU/EER, of Zwitserland of de nationaliteit hebben van die landen moeten bij de Minister van VWS eerst een aanvraag indienen van vakbekwaamheid als apotheker (vgl. ABRvS 25 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1362, AB 2018/191, m.nt. A.C. Hendriks). Die verklaring hebben zij nodig alvorens zich als apotheker te kunnen inschrijven in het BIG-register. Pas vanaf het moment van inschrijving mogen zij de titel van apotheker voeren en de bijbehorende voorbehouden handelingen zelfstandig verrichten. Een dergelijk systeem geldt voor alle beroepstitels waarvoor inschrijving in het BIG-register een vereiste is voor het mogen voeren van die titel.

De Minister van VWS, die over zo'n aanvraag beslist, had advies aangevraagd bij de CBGV. Dat adviesorgaan had geconcludeerd dat appellante niet had aangetoond te beschikken over een vakbekwaamheid die op hetzelfde niveau of nagenoeg hetzelfde niveau ligt als het eindniveau van de Nederlandse beroepsopleiding tot apotheker. Daarop had de minister de aanvraag afgewezen.

3. Appellante komt tevergeefs op tegen deze afwijzing. De Afdeling bestuursrechtspraak memoereert in dit opzicht allereerst dat zij de CBGV beschouwt als een onafhankelijke deskundige op het gebied van de waardering van de vakbekwaamheid van een buitenslands gediplomeerde (ABRvS 25 september 2013, ECLI:NL:RVS:2013:1269). Volgens oordeelt de Afdeling dat het advies van de CBGV ook in de voorliggende zaak op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Appellante heeft vol-

gens de Afdeling niet aangetoond dat dit laatste niet het geval is.

Uit de uitspraak blijkt daadwerkelijk dat de CBGV alle beschikbare informatie bij de beoordeling heeft betrokken, inclusief de cursussen die de vrouw na haar opleiding heeft gevolgd en de brief van haar werkgever in Nederland. Deze brief vormt voor de CBGV geen reden appellante meer competenties en vaardigheden toe te schrijven dan waartoe zij eerder had geoordeeld, nog los van de omstandigheid dat de opleiding van appellante niet gelijkstond aan de Nederlandse opleiding en de vrouw niet had aangetoond de bestaande tekortkomingen te hebben gecompenseerd.

4. Uit de bovenstaande uitspraak blijkt dat het voor houders van een (para) medische opleiding van buiten de EU/EER of Zwitserland geen vanzelfsprekendheid is dat zij een verklaring van vakbekwaamheid krijgen. De CBGV doet gedegen onderzoek, waar de minister van de Afdeling bestuursrechtspraak op mag vertrouwen. De aanvrager van een vakbekwaamheidsverklaring heeft in voorkomende gevallen dus een flinke klus om aan te tonen dat het advies van de CBGV niet deugdelijk is.

A.C. Hendriks

AB 2018/439**AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE**

3 oktober 2018, nr. 201703761/1/A3

(Mr. R. Uylenburg)

m.nt. T. Mulder*

Art. 40 Wbp; art. 6, 21 AVG; art. 7:252a BW; art. 19b UHW

ECLI:NL:RVS:2018:3215

Geen verzet mogelijk tegen verwerking persoonsgegevens door inspecteur Belastingdienst na aanpassing van art. 7:252a BW.

Nu art. 252a lid 3 Boek 7 BW de inspecteur verplicht tot het desgevraagd verstrekken van een verklaring omtrent het huishoudinkomen aan een verhuurder, heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat de inspecteur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat die verstrekking valt binnen de reikwijdte van art. 8 aanhef en onder c Wbp, zodat daartegen ingevolge art. 40 lid 1 Wbp geen verzet openstond.

* T. Mulder is PhD researcher aan de Rijksuniversiteit Groningen.

Uitspraak op het hoger beroep van appelland tegen de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam van 30 maart 2017 in 16/5882 in het geding tussen:

Appellant,
en

De inspecteur van de Belastingdienst.

Procesverloop

Bij besluit van 6 mei 2016 heeft de inspecteur het verzet van appelland tegen de verstrekking van een inkomensindicatie aan woningcorporatie Stadgenoot niet-ontvankelijk verklaard.

Bij besluit van 12 augustus 2016 heeft de inspecteur het door appelland daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en zijn verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Bij uitspraak van 30 maart 2017 heeft de rechtbank het door appelland daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard en zijn verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft appelland hoger beroep ingesteld.

Van de zijde van de inspecteur is een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 april 2018, waar appelland en de inspecteur, vertegenwoordigd door mr. I.A. Huppertz, mr. A.J. van Lohuizen en mr. M. Zijlstra, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. Appellant huurt een woning van woningcorporatie Stadgenoot. De inspecteur heeft aan Stadgenoot een indicatie verstrekt van het huishoudinkomen van appelland over het jaar 2014. Dit is aan appelland meegedeeld bij brief van 15 april 2016. Stadgenoot had de indicatie van het inkomen nodig om de maximaal mogelijke verhoging van de door appelland te betalen huur vast te stellen. Appellant kan zich niet verenigen met het verstrekken van informatie over zijn huishoudinkomen door de inspecteur aan de verhuurder. Hij stelt dat hierdoor zijn recht op privacy wordt geschonden.

Regelgeving

2. Op 25 mei 2018 is de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming in werking getreden. Ingevolge artikel 51 van deze wet is de Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: de Wbp) toen ingetrokken. In dit geding dient evenwel nog te worden getoetst aan de be-

palingen uit de Wbp zoals die luiden ten tijde van het besluit van 12 augustus 2016.

3. De tekst van de voor deze zaak relevante bepalingen uit het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de Wbp, Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW) en de Uitvoeringswet huurprijzen woonruimte (hierna: de Uhw) is opgenomen in een bijlage bij deze uitspraak. Deze bijlage maakt deel uit van de uitspraak.

Besluiten van de inspecteur

4. Appellant heeft verzet aangetekend tegen de verstrekking van de indicatie van zijn huishoudinkomen door de inspecteur aan Stadgenoot. De inspecteur heeft dit verzet niet-ontvankelijk verklaard. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat het verstrekken van de indicatie van het huishoudinkomen berust op een wettelijke verplichting. Het verstrekken valt daarom binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp. Ingevolge artikel 40, eerste lid, staat tegen het op die grond verwerken van persoonsgegevens geen verzet open.

Aangevallen uitspraak

5. De rechtbank heeft overwogen dat artikel 252a van Boek 7 van het BW sinds 1 april 2016 een uitdrukkelijke verplichting bevat om een verklaring omtrent het huishoudinkomen te verstrekken. De rechtbank is appelland niet gevolgd in de stelling dat de wijziging van deze bepaling slechts een cosmetische wijziging of een herschikking is. De inspecteur heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de verstrekking van de verklaring omtrent het huishoudinkomen is geschied op grond van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp en dus niet, zoals appelland stelt, op grond van artikel 8, aanhef en onder f. De inspecteur heeft het verzet daarom terecht niet-ontvankelijk verklaard, aldus de rechtbank.

Beoordeling van het hoger beroep

6. Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat voor toepasselijkheid van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp ook noodzakelijk is dat op degene die om verstrekking van persoonsgegevens verzoekt – in dit geval Stadgenoot – een wettelijke verplichting rust waarvoor de gevraagde gegevens nodig zijn. In dit geval is die wettelijke verplichting er volgens hem niet. Verder heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat artikel 252a van Boek 7 van het BW per 1 april 2016 inhoudelijk is gewijzigd. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van die wijziging betreft het slechts een tekstuele wijziging. Hij voert verder aan dat de inspecteur zich neer

had moeten leggen bij de uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:253. Voorts betoogt appellant dat het verstrekken van de indicatie van zijn huishoudinkomen in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij voert hierover aan dat de inkomensgegevens elk jaar opnieuw kunnen worden verstrekt, dat ze aan een private instantie worden verstrekt en dat het beoogde doel – het tegengaan van scheefwonen – niet wordt bereikt.

6.1. Appellant heeft verzet aangetekend tegen het verstrekken van hem betreffende persoonsgegevens – te weten een indicatie van zijn huishoudinkomen over 2014 – door de inspecteur aan Stadgenoot. De vraag ligt voor of deze verstrekking door de inspecteur moet worden aangemerkt als verwerking van persoonsgegevens in de zin van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp, te weten als verwerking die noodzakelijk is om een wettelijke verplichting na te komen waaraan de inspecteur is onderworpen. Appellant wordt niet gevolgd in zijn betoog dat deze bepaling slechts van toepassing kan zijn indien Stadgenoot de inkomensindicatie nodig heeft om aan een wettelijke verplichting te voldoen. Op welke grond Stadgenoot de persoonsgegevens verwerkt en of zij daartoe wettelijk verplicht is, kan in deze procedure niet aan de orde komen.

6.2. Zoals de rechtbank reeds heeft overwogen, heeft appellant eerder een procedure gevoerd over de verstrekking van een indicatie van zijn huishoudinkomen aan de verhuurder. Het betrof toen zijn inkomen over 2013. De Afdeling heeft in voormelde uitspraak van 3 februari 2016 overwogen dat in artikel 252a van Boek 7 van het BW noch in artikel 19b van de Uhw is bepaald dat de inspecteur verplicht is om een verklaring met inkomensgegevens te verstrekken aan de verhuurder als die daarom vraagt. Verder heeft de Afdeling overwogen dat artikel 252a, derde lid, van Boek 7 van het BW uitsluitend voorziet in een verplichting voor de verhuurder, inhoudende dat hij een door de inspecteur afgegeven inkomensverklaring moet voegen bij een voorstel tot huurverhoging op grond van het eerste lid van dat artikel. De Afdeling heeft toen overwogen dat er geen wettelijke verplichting was voor de inspecteur om inkomensgegevens desgevraagd aan de verhuurder te verstrekken, zodat geen sprake was van verwerking van persoonsgegevens op grond van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp.

6.3. De Afdeling volgt appellant niet in zijn stelling dat de inspecteur zich ten onrechte niet neerlegt bij de uitspraak van 3 februari 2016. Het gaat hier om de verstrekking van inkomensgegevens over een ander jaar en de grondslag van de verstrekking is gewijzigd.

6.4. Ten tijde van de uitspraak van 3 februari 2016 luidde artikel 252a, derde lid, van Boek 7 van het BW als volgt:

“Indien een voorstel als bedoeld in lid 1 wordt gedaan, wordt bij het voorstel een door de inspecteur op verzoek van die verhuurder aan deze afgegeven verklaring gevoegd.”

Met ingang van 1 april 2016 – dus ook ten tijde van de besluiten van 6 mei en 12 augustus 2016 – luidde deze bepaling aldus:

“Indien een voorstel als bedoeld in lid 1 wordt gedaan, wordt bij het voorstel een verklaring gevoegd omtrent het huishoudinkomen. De inspecteur verstrekt op verzoek van een verhuurder een verklaring omtrent het huishoudinkomen aan de verhuurder.”

6.5. In de memorie van toelichting (*Kamerstukken II* 2015/16, 34374, 3) bij de wijziging van artikel 252a, derde lid, van Boek 7 van het BW staat, zoals appellant terecht stelt, dat het geen inhoudelijke wijziging betreft, maar een redactionele wijziging ter verduidelijking van de bestaande wettekst. In de memorie van antwoord (*Kamerstukken I* 2015/16, 34374, C), die dateert van na de uitspraak van 3 februari 2016, staat dat met het voorstel tot wijziging van artikel 252a, derde lid, is geanticipeerd op die uitspraak om explicieter in de wet op te nemen dat de Belastingdienst de verplichting heeft om op verzoek van verhuurders inkomensindicaties te verstrekken. Verder is daarin vermeld dat, nu de eerdere formulering van artikel 252a, derde lid, door de Afdeling onvoldoende expliciet is bevonden, met de wijziging van deze bepaling expliciet wordt vastgelegd dat de Belastingdienst de verplichting heeft om op verzoek inkomensindicaties te verstrekken en dat hij daarin geen discretionaire bevoegdheid heeft.

6.6. Dat de wetgever aanvankelijk meende dat artikel 252a, derde lid, van Boek 7 van het BW ook vóór de wijziging reeds een verplichting voor de inspecteur bevatte om een inkomensindicatie te verstrekken en dat hij daarom heeft gesteld dat de wijziging slechts redactioneel van aard was, laat onverlet dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat deze bepaling sinds 1 april 2016 een verplichting bevat voor de inspecteur om op verzoek van een verhuurder een verklaring omtrent het huishoudinkomen van een huurder te verstrekken.

6.7. De Afdeling ziet geen grond om artikel 252a, derde lid, van Boek 7 van het BW wegens strijd met het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privéleven onverbindend te verklaren. De inmenging in het privéleven die plaatsvindt door het verstrekken van de inkomensindicatie aan de verhuurder, is met deze bepaling bij de wet voorzien. Voorts dient

de inmenging ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Door de verstrekking van de inkomensgegevens kan een verhuurder vaststellen of de huur mag worden verhoogd. Een hogere huur kan een huurder aanmoedigen om een sociale huurwoning te verruilen voor een koopwoning of een huurwoning in de vrije sector. Daardoor komt die sociale huurwoning weer beschikbaar voor personen met een lager inkomen. In hetgeen appelland heeft aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanknopingspunten voor het oordeel dat dit doel niet kan worden bereikt of niet daadwerkelijk wordt bereikt door middel van inkomensafhankelijke huurverhoging. Verder heeft de wetgever een zekere vrijheid bij het beoordelen van wat noodzakelijk is ter bescherming van een bepaald belang. Naar het oordeel van de Afdeling is de door de wetgever gemaakte keuze gebaseerd op een redelijk evenwicht tussen het belang bij het tegengaan van scheefwonen en de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven van huurders. Daarbij is allereerst van belang dat de inspecteur niet het precieze inkomen van een huishouden verstrekt aan de verhuurder. In de door de inspecteur afgegeven verklaring staat slechts in welke categorie het inkomen van het huishouden valt. Daarnaast zijn er waarborgen tegen misbruik van de inkomensgegevens. Zo is in artikel 19b van de Uhw bepaald dat de gegevens niet voor een ander doel dan de huurverhoging mogen worden gebruikt, moeten worden vernietigd nadat onherroepelijk over de huurverhoging is beslist en in beginsel geheim moeten worden gehouden. Indien een verhuurder deze verplichtingen niet nakomt, kan de Autoriteit Persoonsgegevens handhavend optreden. Dat de indicatie van het inkomen wordt verstrekt aan een private instantie en dat dit elk jaar opnieuw kan plaatsvinden, betekent niet dat er geen redelijk evenwicht meer is in voormelde zin.

6.8. Nu artikel 252a, derde lid, van Boek 7 van het BW de inspecteur verplicht tot het desgevraagd verstrekken van een verklaring omtrent het huishoudinkomen aan een verhuurder, heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat de inspecteur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat die verstrekking valt binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp, zodat daartegen ingevolge artikel 40, eerste lid, geen verzet openstond. Dit leidt ertoe dat in deze procedure de rechtmatigheid van de verstrekking van de inkomensgegevens van appelland door de inspecteur aan Stadgenoot niet kan worden beoordeeld.

6.9. De betogen falen.

Verzoek om schadevergoeding

7. Appelland verzoekt om vergoeding van de immateriële schade die hij lijdt door de verstrekking van zijn persoonsgegevens door de inspecteur aan Stadgenoot. Reeds omdat de rechtmatigheid van deze verstrekking in deze procedure niet kan worden beoordeeld, dient dit verzoek te worden afgewezen.

Slotoverwegingen

8. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Bijlage

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Artikel 8

1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wet bescherming persoonsgegevens

Artikel 8

Persoonsgegevens mogen slechts worden verwerkt indien:

- a. de betrokkene voor de verwerking zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend;
- b. de gegevensverwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is, of voor het nemen van precontractuele maatregelen naar aanleiding van een verzoek van de betrokkene en die noodzakelijk zijn voor het sluiten van een overeenkomst;
- c. de gegevensverwerking noodzakelijk is om een wettelijke verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke onderworpen is;

d. de gegevensverwerking noodzakelijk is ter vrijwaring van een vitaal belang van de betrokkene;

e. de gegevensverwerking noodzakelijk is voor de goede vervulling van een publiekrechtelijke taak door het desbetreffende bestuursorgaan dan wel het bestuursorgaan waaraan de gegevens worden verstrekt, of

f. de gegevensverwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke of van een derde aan wie de gegevens worden verstrekt, tenzij het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene, in het bijzonder het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, prevaleert.

[...]

Artikel 40

1 Indien gegevens het voorwerp zijn van verwerking op grond van artikel 8, onder e en f, kan de betrokkene daartegen bij de verantwoordelijke te allen tijde verzet aantekenen in verband met zijn bijzondere persoonlijke omstandigheden.

[...]

Burgerlijk Wetboek Boek 7

Artikel 252a, zoals dat luidde van 16 maart 2013 tot en met 31 maart 2016

[...]

3 Indien een voorstel als bedoeld in lid 1 wordt gedaan, wordt bij het voorstel een door de inspecteur op verzoek van die verhuurder aan deze afgegeven verklaring gevoegd.

[...]

Artikel 252a, zoals dat luidde van 1 april 2016 tot en met 31 december 2016

[...]

3 Indien een voorstel als bedoeld in lid 1 wordt gedaan, wordt bij het voorstel een verklaring gevoegd omtrent het huishoudinkomen. De inspecteur verstrekt op verzoek van een verhuurder een verklaring omtrent het huishoudinkomen aan de verhuurder.

4 e verklaring bedoeld in lid 3 vermeldt het gegeven of op de door de verhuurder aangeduide plaats van de woonruimte op basis van gegevens uit de basisregistratie inkomen op het moment van behandeling van het verzoek van de verhuurder aan de inspecteur, te verwachten is dat van degene of degenen die daar volgens de registratie van de rijksbelastingdienst woont of wonen het huishoudinkomen over het peiljaar lager is dan of gelijk is aan het in artikel 10 lid 2 eerste volzin onderdeel a van de Uitvoeringswet huurprijzen

woonruimte eerstgenoemde bedrag, dan wel hoger is dan dat bedrag doch lager is dan of gelijk is aan het in dat onderdeel laatstgenoemde bedrag, dan wel hoger is dan dat bedrag. De verklaring vermeldt voorts, indien dat huishoudinkomen hoger is dan het in artikel 10 lid 2 eerste volzin onderdeel a van de Uitvoeringswet huurprijzen woonruimte eerstgenoemde bedrag, het aantal personen waarop dat huishoudinkomen is gebaseerd. Indien geen inkomensgegevens in de basisregistratie inkomen beschikbaar is, vermeldt de verklaring dat dat het geval is. Bij regeling van Onze Minister van Financiën worden nadere regels gesteld ter uitvoering van dit lid en omtrent het kunnen doen van een verzoek, het verzoek zelf, de verstreking van de verklaring, alsmede ten aanzien van de verhuurder.

[...]

Uitvoeringswet huurprijzen woonruimte

Artikel 19b, zoals dat luidde van 1 april 2016 tot en met 31 december 2016

1 De verhuurder vraagt en gebruikt de gegevens, die overeenkomstig artikel 7:252a, vierde lid, van het Burgerlijk Wetboek worden verstrekt, uitsluitend voor het doen van een voorstel tot verhoging van de huurprijs als bedoeld in het eerste lid van dat artikel.

2 De betrokken gegevens, bedoeld in het eerste lid, worden bewaard totdat op het betrokken voorstel, bedoeld in artikel 7:252a, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek, onherroepelijk is beslist of de voorgestelde verhoging van de huurprijs geacht wordt te zijn overeengekomen.

3 De verhuurder voert ten behoeve van een getrouwe weergave van de uitvoering en een effectief uitvoeringsproces een zodanige administratie dat de juiste, volledige en tijdige vastlegging is gewaarborgd van de gegevens met betrekking tot het huishoudinkomen die verband houden met de toepassing van artikel 7:252a, vierde lid, van het Burgerlijk Wetboek.

4 Een ieder die kennis neemt van de gegevens, die overeenkomstig artikel 7:252a, vierde lid, van het Burgerlijk Wetboek worden verstrekt, is verplicht tot geheimhouding van die gegevens, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot mededeling verplicht of uit zijn taak de noodzaak tot mededeling voortvloeit.

5 Indien de verhuurder in strijd handelt met het eerste, tweede, derde of vierde lid kan de inspecteur, bedoeld in artikel 7:252a, tweede lid, onderdeel c, van het Burgerlijk Wetboek, het afgeven van de verklaring, bedoeld in het derde lid van dat artikel, weigeren.

Noot

1. Appellant huurt een woning van woningcorporatie Stadgenoot. Over het jaar 2014 heeft de inspecteur van de Belastingdienst aan Stadgenoot een indicatie verstrekt van het huishoudinkomen van appellant over dat jaar. De woningcorporatie had deze indicatie nodig om de maximale huurverhoging voor appellant vast te kunnen stellen. Appellant is echter van mening dat met het verstrekken van deze informatie zijn recht op privacy wordt geschonden en tekent verzet aan tegen de verstrekking. De inspecteur heeft dit verzet niet-ontvankelijk verklaard, aangezien hij van mening is dat hij een wettelijke grondslag heeft om de gegevens te verwerken. Deze grondslag is opgenomen in art. 8 aanhef en onder c Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp). Conform art. 40 lid 1 Wbp staat geen verzet open indien op die grond persoonsgegevens worden verwerkt.

2. De vraag die voor ligt is of appellant gelijk heeft en dat de grondslag van deze verwerking van zijn persoonsgegevens plaatsvindt op grond van art. 8 aanhef en onder f Wbp of dat de verstrekking van de inspecteur inderdaad moet worden aangemerkt als een verwerking van persoonsgegevens in de zin van art. 8 aanhef en onder c Wbp. Deze vraag is vooral belangrijk aangezien de Afdeling bestuursrechtspraak eerder in 2016 in twee uitspraken heeft aangegeven dat bij soortgelijke gevallen sprake was van verwerking van persoonsgegevens op grond van art. 8 aanhef en onder f Wbp. Ten tijde van die uitspraken was de wettelijke verplichting voor de Belastingdienst echter nog anders geregeld. Na een bespreking van het voorgaande, kijk ik bij deze uitspraak ook vooruit naar de Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG), die op 25 mei 2018 in werking is getreden.

3. De Wbp kende een structuur waarbij persoonsgegevens alleen mogen worden verwerkt indien aan een van de zes rechtsgronden van art. 8 Wbp was voldaan. Voor deze uitspraak zijn twee rechtsgronden voor de verwerking van gegevens van belang. De eerste rechtsgrond is het nakomen van een wettelijke verplichting waaraan de verantwoordelijke is onderworpen (onder c), hierop beroept de inspecteur zich. De andere rechtsgrond voor gegevensverwerking die van belang is voor deze uitspraak is indien de gegevensverwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke of van een derde aan wie de gegevens worden verstrekt. Deze rechtsgrond geldt tenzij in dat geval het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene prevaleren. Volgens appellant valt de verstrek-

king van zijn persoonsgegevens door de inspecteur onder deze laatste rechtsgrond. Het verschil tussen beide rechtsgronden zit, voor deze uitspraak, vervolgens in hetgeen art. 40 Wbp stelt, namelijk dat tegen de verwerking van persoonsgegevens op grond van art. 8 onder e en f Wbp te allen tijde verzet kan worden aangetekend. Deze mogelijkheid van verzet bestaat niet voor de verwerking op grond van de wettelijke verplichting (onder c).

4. Appellant beroept zich op de uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:253, zie onder andere *JBP* 2016/10, m.nt. Groenhart; *JHV* 2016/1, m.nt. Gardenbroek; *JB* 2016/87, m.nt. Overkleef-Verburg) waarin de Afdeling bestuursrechtspraak bepaalde dat de verwerking van persoonsgegevens door de inspecteur plaatsvond op grond van art. 8 aanhef en onder f Wbp, aangezien er geen voldoende wettelijke grondslag was voor de verwerking. Deze uitspraak is daarna nog bevestigd door de Afdeling in haar uitspraak van 6 april 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:911, *ABkort* 2016/147). Nadien heeft de wetgever het gebrek dat ten tijde van de eerste twee uitspraken bestond gerepareerd. De wetgever heeft lid 3 van art. 252a Boek 7 BW vanaf 1 april 2016 als volgt aangevuld:

“De inspecteur verstrekt op verzoek van een verhuurder een verklaring omtrent het huishoudinkomen aan de verhuurder.”

Appellant voert aan dat het hier niet gaat om een inhoudelijke wijziging, maar slechts om een redactionele wijziging ter verduidelijking van de bestaande wettekst. Dit is zo ook opgenomen in de memorie van toelichting (*Kamerstukken II* 2015/16, 34374, 3, p. 40). In de memorie van antwoord (*Kamerstukken I* 2015/16, 34374, C, p. 2–3) staat vervolgens echter wel degelijk dat met het voorstel tot wijziging van art. 7:252a lid 3 BW geanticipeerd wordt op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van 3 februari 2016 door explicieter de verplichting van de Belastingdienst op te nemen in de wet.

5. De Afdeling bestuursrechtspraak bevestigt met deze uitspraak dat het explicieter maken van de verplichting door de wetgever ervoor heeft gezorgd dat vanaf 1 april 2016 de verplichting voor de inspecteur voldoende duidelijk en expliciet is. Hierdoor bestaat er vanaf dat moment een wettelijke grondslag voor de verwerking van persoonsgegevens door de inspecteur. Dit betekent dat de persoonsgegevens van appellant terecht zijn verwerkt op grond van art. 8 aanhef en onder c Wbp, hetgeen weer als gevolg heeft dat op grond van art. 40 Wbp geen verzet mogelijk was voor appellant.

6. Als we kijken naar de AVG, dan zien we in art. 21 AVG een soortgelijke bepaling als art. 40

Wbp. Daarnaast speelt een rol dat in de overwegingen bij de AVG is opgenomen dat bij een wettelijke verplichting om persoonsgegevens te verwerken het doel van de verwerking in het Unierechtelijk of het nationale recht moet zijn opgenomen (overweging 45 AVG). Hier speelt art. 19b Uitvoeringswet huurprijzen woonruimte (UHW) een belangrijke rol, aangezien daar is opgenomen dat de verhuurder de gegevens die worden verstrekt overeenkomstig art. 7:252a BW alleen gebruikt voor het doen van een voorstel tot verhoging van de huurprijs. Hiermee is het doel van de verwerking van de persoonsgegevens, namelijk het vaststellen van de verhoging van de huurprijs om scheefwonen tegen te gaan, duidelijk afgebakend. Ik verwacht daarom dat deze uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak ook onder de AVG op dezelfde wijze zou zijn afgedaan. Dit is belangrijk, aangezien het zowel huurders als verhuurders duidelijkheid geeft.

T. Mulder

AB 2018/440

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

3 oktober 2018, nr. 201704143/1/A3
(Mrs. R. Uylenburg, H. Bolt, B.J. Schueler)
m.nt. C.N.J. Kortmann*

Art. 1, 4, 5, 7, 9, 16 Verordening 261/2004/EG; art. 5:2, 5:31d, 5:32 Awb; art. 11.15, 11.16 WLV

ECLI:NL:RVS:2018:3221

Publiekrechtelijke handhaving van Europees recht in een privaatrechtelijke context. Omdat de overtreding de structurele handelwijze van Vueling betreft, terwijl de door de staatssecretaris opgelegde last ziet op de afhandeling van individuele verzoeken om compensatie, strekt de last niet tot beëindiging van de overtreding.

Bij het besluit van 24 december 2015 heeft de staatssecretaris luchtvaartmaatschappij Vueling gelast om binnen zes weken na indiening van verzoeken van passagiers om compensatie op grond van de Verordening compensatie te betalen aan de passagiers, of aan de passagiers aan te tonen dat zij niet verplicht is om compensatie te betalen omdat de annulering of vertraging het gevolg is van buitengewone omstandigheden die ondanks het treffen van alle redelijke maatregelen niet voorkomen konden worden.

* C.N.J. Kortmann is advocaat bij Stibbe en tevens verbonden aan de Universiteit Utrecht.

Ingevolge art. 5:31d Awb, gelezen in verbinding met art. 5:2 aanhef en onder b van die wet, moet een last onder dwangsom strekken tot het geheel of gedeeltelijk ongedaan maken of beëindigen van een overtreding, tot het voorkomen van herhaling van een overtreding, dan wel tot het wegnemen of beperken van de gevolgen van een overtreding. Zoals reeds overwogen, bestaat de overtreding in dit geval uit het hanteren van een 'piepsysteem', waarbij Vueling verzoeken van passagiers om compensatie stelselmatig afwijst met een standaardreactie die niet ingaat op het specifieke geval. De last dient dus gericht te zijn op afschaffing van dit 'piepsysteem', hetgeen aanpassing van de werkwijze van Vueling vereist. De Afdeling stelt vast dat de last echter geen betrekking heeft op de werkwijze van Vueling, maar op de manier waarop individuele verzoeken om compensatie worden afgedaan. Indien Vueling het 'piepsysteem' afschaft en daardoor de overtreding niet meer begaat, maar in een individueel geval bijvoorbeeld pas na meer dan zes weken compensatie betaalt, handelt zij toch in strijd met de last, zo is op de zitting door de minister bevestigd. De minister heeft ter zitting uitdrukkelijk te kennen gegeven dat de last ook zo is bedoeld, omdat hij wil controleren of Vueling in individuele gevallen daadwerkelijk compensatie betaalt indien een passagier daar recht op heeft. Omdat de overtreding de structurele handelwijze van Vueling betreft, terwijl de last ziet op de afhandeling van individuele verzoeken om compensatie, strekt de last niet tot beëindiging van de overtreding. De rechtbank heeft de last daarom ten onrechte deugdelijk bevonden.

Uitspraak op het hoger beroep van:
Vueling Airlines S.A., te Barcelona (Spanje), appellante, tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 5 april 2017 in 16/7192 in het geding tussen:
Vueling,
en
De Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, thans: de Minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Procesverloop

Bij besluit van 24 december 2015 heeft de staatssecretaris aan Vueling een last onder dwangsom opgelegd.

Bij besluit van 1 augustus 2016 heeft de staatssecretaris het door Vueling daartegen gemaakte bezwaar gedeeltelijk gegrond verklaard en de in de last opgenomen termijn aangepast.

Bij besluit van 1 augustus 2016, zoals gewijzigd bij besluit van 1 december 2016, alsmede bij besluiten van 22 september 2016, 3 november 2016 en 14 december 2016 heeft de staatssecre-